

Arrest

nr. 204 109 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, een inreisverbod voor 8 jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

naam: J. (...)
voornaam: L. (...)
geboortedatum: (...).1993
geboorteplaats: Szolnok
nationaliteit: Hongarije (Rep.)
wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 15/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. zij heeft zich schuldig gemaakt als mededader - aan mensenhandel, feiten waarvoor hij op 06/12/2017 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft, Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (mededader - mensenhandel) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in haar vragenlijst hoorplicht door haar ingevuld op 09/03/2017 dat zij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België. Ze heeft wel verklaard een duurzame relatie in België te hebben. het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bovendien zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat bestaat uit verschillende onderdelen, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 44nonies en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt:

"(...)

Tweede onderdeel,

Dat artikel 44nonies vreemdelingenwet luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, §1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat:

"De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. "

De motivering stelt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Zij heeft zich schuldig gemaakt als mededader aan mensenhandel, feiten waarvoor zij op 6.12.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel 5 jaar voor de helft.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (mededader- mensenhandel) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn (sic) gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen, waarbij verzoekster werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar voor de helft, is veel milder dan het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, waarbij verzoekster veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar.

Verzoekster wenst te wijzen op de strafmaat die gedeeltelijk werd uitgesteld. Het Hof van Beroep oordeelde dat dit uitstel, de duur ervan en de mogelijkheid van herroeping betrokkene moet aanzetten tot gedragsverbetering.

Thans is verzoekster reeds in Hongarije, en heeft zij haar straf uitgezeten.

Verder werd in het arrest, en ook thans door verzoekster, gewezen op haar blanco strafregister.

Artikel 44nonies vreemdelingenwet stelt dat wat betreft de duur rekening moet gehouden worden alle omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van acht jaar.

De bestreden beslissing hanteert een automatisme door een termijn van acht jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoeksters specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekomen.

Er wordt bovendien op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat het de eerste veroordeling van verzoekster betrof.

In casu wordt, omwille van de strafrechtelijke veroordeling, automatisch de termijn van acht jaar gehanteerd.

Nochtans laat de wet toe om geen inreisverbod op te leggen. Immers, artikel 44nonies vreemdelingenwet stelt "de minister of zijn gemachtigde kan (...) een inreisverbod koppelen". Het opleggen van dit inreisverbod is geen verplichting in hoofde van verwerende partij, maar een discretionaire mogelijkheid.

De vreemdelingenwet laat ook toe om een inreisverbod op te leggen van minder of meer dan vijf jaar.

Waarom dit in casu acht jaar wordt, is niet duidelijk. De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de alle omstandigheden.

Er wordt niet gemotiveerd waarom verzoekster een inreisverbod van acht jaar krijgt opgelegd.

Er is geen of niet afdoende specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoekster, haar lange verblijfsduur, haar familiale situatie en haar integratie in België.

(...)

Met alle omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod dan ook geen of niet afdoende rekening gehouden.

Dit schendt het proportionaliteitsbeginsel en artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38.

Derde onderdeel,

Artikel 44nonies, tweede lid stelt dat de duur van het inreisverbod vijf jaar niet mag overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van betrokkene.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een

fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Rutili, punt 28 en Bouchereau, §35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveira, C-482/01, Jurispr. Blz I 5257, §66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Een strafrechtelijke veroordeling volstaat derhalve niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden (RW, nr. 165 107 van 31 maart 2016).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatiebevoegdheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en daarom een inreisverbod oplegt voor acht jaar.

Het is merkwaardig dat deze duur wordt gehanteerd.

Immers, de duur zal steeds afhangen van de individuele omstandigheden van het geval en met name van de vraag of betrokkene op een gegeven moment nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Verzoekster betwist dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid.

In casu wordt als enig feitelijk element de veroordeling dd. 6.12.2017 aangehaald.

Dit betreft, zonder te veroordeling te minimaliseren, de eerste veroordeling van verzoekster.

Verzoekster stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten.

Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoekster heeft ondergaan.

Er is geen enkele inschatting van haar familieleven en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoekster zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken.

De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen.

(...)."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 44nonies van de Vreemdelingenwet;

- art. 28 §2 van de Richtlijn 2004/38;

- art. 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- art. 8 EVRM;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het redelijkheidsbeginsel.

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt verzoekende partij tevens een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet aan te voeren.

(...)

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat op quasi automatische wijze beslist zou zijn om een inreisverbod voor 8 jaar op te leggen. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom zij een inreisverbod van acht jaar zou opgelegd krijgen. Er zou geen of niet afdoende specifieke motivering zijn m.b.t. de persoon van verzoekende partij, haar lange verblijfsduur, haar familiale situatie en haar integratie in België.

In een derde onderdeel betwist verzoekende partij dat zij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde en openbare veiligheid. Zij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten.

Gelet op de samenhang tussen het tweede en derde onderdeel veroorlooft verweerder deze onderdelen samen te behandelen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van 8 jaar.

Verweerder laat gelden dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij op 06.12.2017 door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar, wegens mededaderschap aan mensenhandel.

Verzoekende partij betwist de feiten niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht geoordeeld dat verzoekende partij, gezien de ernst van deze feiten, momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, en in overeenstemming met art. 44nonies van de Vreemdelingenwet beslist tot afgifte aan verzoekende partij van een inreisverbod van 8 jaar.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij door het minimaliseren van de door haar gepleegde feiten, geenszins aantoonde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zij, gezien de ernst van deze feiten, waarvoor zij overigens zeer recent werd veroordeeld, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voorts benadrukt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins verplicht is om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur. Verweerder laat gelden dat niet dienstig kan betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar.

Zo motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing inzake de volgende specifieke omstandigheden:

- verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor zij door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar; - ingevolge de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten betekent het gedrag van verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij;
- op de vragenlijst hoorplicht dd. 09.03.2017 heeft verzoekende partij verklaard dat zij geen familieleden heeft die woonachtig zijn in België - het feit dat de partner van verzoekende partij in België verblijft, kan niet worden behouden in kader van de bepalingen van art. 8, §1 EVRM aangezien verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 EVRM;
- zowel verzoekende partij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;

- art. 8 EVRM wordt niet geschonden, aangezien uit de bepalingen van art. 8, 2de lid EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren;

- gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van verzoekende partij is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Nu uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de duur van het inreisverbod heeft bepaald, rekening houdend met alle elementen die de specifieke situatie van verzoekende partij kenmerken, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat haar op “quasi automatische wijze” een termijn van 8 jaar zou zijn betekend.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij de voormelde motieven bovendien niet betwist.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat uit het eerste lid van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet blijkt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met alle omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich in de bestreden beslissing zou beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing, nu uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk werd overwogen nopens de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft aldus wel degelijk in concreto geargumenteed om welke reden de verzoekende partij geacht moet worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt voorts op dat de bestreden beslissing slechts een gevolg is van het eigen handelen van de verzoekende partij, die zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 door het Hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar.

Verweerder beklemtoont dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet ernstig kritiek kan uiten op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, geheel in overeenstemming met artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor een periode van meer dan vijf jaar heeft opgelegd.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

(...)

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44nonies van de vreemdelingenwet. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar wordt uitgereikt nu zij door haar gedrag geacht

wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 december 2017 dat definitief is geworden. Deze beslissing is onder meer gesteund op artikel 43, § 12, 2°, (van de vreemdelingenwet. Op 28 december 2017 werd de verzoekende partij met succes gerepatriëerd naar Hongarije.

De verzoekende partij betwist dat zij een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Zij stipt onder meer aan dat de verwerende partij haar beslissing louter baseert op de veroordeling van 6 december 2017 en dat uit dit enkele feit niet kan worden besloten dat zij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, terwijl uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat vereist is dat de betrokkene een neiging vertoont om het gedrag verder te zetten in de toekomst wil men spreken van een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde. Zij wijst er ook op dat de veroordeling als mededader bij mensenhandel van 6 december 2017 haar eerste veroordeling betreft, maar dat de verwerende partij hier op geen enkele manier rekening mee heeft gehouden. Ook zou de helft van de gevangenisstraf van 3 jaar die haar werd opgelegd met uitstel zijn.

De verzoekende partij merkt terecht op dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid (zaak C-348/09)).

In casu dient de Raad na te gaan of de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij, nadat zij verwijst naar de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig maakte -“mededader - aan mensenhandel” - en de straf die zij hiervoor kreeg - “feiten waarvoor hij op 06/12/2017 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel 5 jaar voor de helft,” – oordeelt dat:

“Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (mededader - mensenhandel) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de verwerende partij dat deze feiten een bepaalde ernst hebben. De verwerende partij gaat voorts niet in op de eventuele neiging van de verzoekende partij om haar gedrag in de toekomst verder te zetten. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd als mededader voor mensenhandel. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest *Gaydarov*, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een bepaalde ernst hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De Raad kan zoals gesteld als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de verwerende partij onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde inbreuk remediëren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU